

quoque reddere illam debemus, quod calor deorsum se vertit: quod etiam menstrua declarant. Unde fit etiam, ut prae nimio humore, neque spadones, neque mulieres pilis valeant redundare. 42 Cur nullum animal, nisi homo, calculosum fieri potest? An quod iumenta, & quae vnguibz sunt numerosis, vesicæ meatus obstruunt ampliores. Quæ autem non protinus, sed post parere intra se animal consueverunt, ut pisces nonnulli, ex his nullum vesicam habere nouimus. Sed humor subsidens, ille totus in aluum constringitur, sicut etiam in auibz fit: itaque celeriter exit per sedem. At homo vesicam habet, & ceruicem eius canali angusto pro magnitudine porrectam. Ergo quod membrum id adest, quantum terreni humoris stuocatur, in vesicam contrahitur, ex quo vasa quoque vrinaria, id est matula, eo ipso tinguntur. Loci autem calore efficitur, ut amplius concresecere, atque crassescere possit. Retinetur verò, augeturque propter canalis angustiam: cum enim terrena illa subsidencia prodire ex facili nequeant, reuersa coherent inter sese, calculumque ita conficiunt. 43 Cur non iumenta, non boues, aut omnino, quæ cornua gerunt, non aues ructare soleant? An propter ventris siccitatem. Celeriter enim consumitur, percolaturque humor: qui dum immoratur, in flatumque ructationem mouere potest. Iumentis tamen, ob colli etiam prolixitatem, flatus deorsum se vertit: quam ob rem his crepitus ventris maxime incitatur. Auim, cornigerorumque genera neutrum faciunt. Quine iam ruminantibus ructare negatum est, quoniam plures continent ventres, & quem reticulum appellamus: facultas etenim meandi tam super, quam subter, flatibus multifariam præstat. Itaque humor consumitur ante, quam in flatum vertatur: qui flatus moueat vel ructum, vel crepitum. 44 Cur in animantium genere quæcunque domestica, eadem etiam fera reperimus: quæcunque autem fera, non vti que eadem domestica natura creauit? Etenim homines feri non nusquam cernuntur, & canes apud Indos, & equi a libi: sed non leones, non pantheras, non viperas, non alia complura domestica esse nouimus. An quod res praua, & facilis ortu est, & mutari quoque expeditè in eam rem potest. Naturam enim nõ quæ prima, sed quæ vltima est, assequi statim perdifficile est. Quapropter omnia etiam domestica, principio fera potius, quam domestica esse solent, ut puer feracior profectò,

ἄπ' ἡ θερμότητος κατὰ ὄρμη. διὰ δὲ καὶ τὰ ζῶα κατὰ. διὸ οὐδὲ οἱ θύλακοι οὐδὲ ζῶα κατὰ δασεῖς γίνονται, διὰ πολλὰ ὑγρότητα. 43 Διὰ τί τῶν ζῶων οὐδὲν λιδοῦται, ἀλλ' ἢ αἰθροσπος; ἢ ὅτι τῶν ὑπὸ ὑποζυγίων καὶ τῶν πολυώνυχων οἱ πόροι τῆς κύστεως διυρεῖς εἰσιν ὅσοι ἢ μὴ τὸ πρῶτον, ὕστερον ἢ ζωοτοκῆται αὐτοῖς, ὅς ἐνιοι τῶν ἰχθύων· τοῦτων ἢ οὐδὲν κύστιν ἔχει, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῖς ἢ τοιαύτη συμθλίβεται ὑπόστασις, ὅς καὶ τοῖς ὀρνυσίν ὡς τε γὰρ καὶ διὰ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ὀρνυσίν ἢ ἄνθρωπος, κύστιν τε ἔχει, καὶ ἐστὶν ἢ κενὸν, οἷς καὶ μέγιστος. διὰ τῶν οὐλῶν τὸ ἔχειν τῷ τὸ μόρον, συμθλίβεται τὸ γαστρὸς εἰς τὴν κύστιν· (διὸ καὶ χροῖζονται αἱ αἰμάδες ὑπὸ αὐτῶ) διὰ τε τὴν θερμότητα τῆς πόσης, συμπίπτει καὶ παχύνεται μέλλον. ἐμμένει δὲ καὶ ἀσθενεῖται, διὰ τὴν στερότητα τῆς οὐρητῆρος. οὐ γὰρ δυνάμειν τὰ γαστρὸς ὑποστήματα βεβήσας ὑποδύναται, πρὸς δὲ ἡμέλει ὑποσπασθῆναι, γίνονται λίθος. 44 Διὰ τί οὐκ ἐβρίχεται τὰ ὑποζυγία, οὐδὲ οἱ βόες καὶ τὰ κεραιτοφόρα, οὐδὲ οἱ ὄρνιθες; ἢ διὰ ἐπιρότητα τῆς κοιλίας; τε γὰρ τὸ ἀδύνατον τῆς ὑγρῶν καὶ διηθεῖται. ἐμύροντος δὲ καὶ πνευματουμένου, γίνονται ὁ ἔρευρος. τοῖς δὲ λοφούροις, διὰ μῆκος τῆς ἀρχῆς, εἰς τὸ κατὰ ὄρμη τὸ πνέμα· διὸ καὶ ὑποφοροῦσιν μέλισται. οἱ ὄρνιθες ἢ, καὶ τὰ κεραιτοφόρα, οὐ ποιεῖ οὐδέτερον. οὐδὲ ἐβρίχονται δὲ ὅσα μύρονται, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κοιλίας, καὶ τὸν καλούμενον κεκρυφθῶν. διὰ πολλῶν οὐλῶν γίνονται καὶ αἰῶ καὶ κατὰ τὴν πνέματι ἢ πορεία. καὶ φθαίει ἀδύνατον τὸ ὑγρῶν, καὶ ἐμπνευματωθῆναι, καὶ πνέσθαι ἢ ἐρυγεῖν, ἢ ὑποφύσθαι. 45 Διὰ τί ὅσα μὴ ἡμερᾶ τῶν ζῶων, ἐστὶ πάντως καὶ ἄγρια ὅσα δὲ ἄγρια, οὐ πάντως ἡμερᾶ καὶ γὰρ αἰθροσποῖ σου φαίνονται ἄγριοι ὄντες, καὶ κύστες ἐν Ἰνδοῖς, καὶ ἵπποι δὴ ὄντι ἀλλ' οὐ λέοντες ἡμερᾶ, οὐδὲ παρδαλεῖς, οὐδὲ ἔχεις, οὐδὲ δὴ πολλὰ; ἢ ὅτι βῆρον τὸ φαῖλον καὶ γυῖον ἐξ ἀρχῆς, καὶ μεταβῆναι εἰς αὐτό; ἢ γὰρ φύσις, οὐχ ἢ πρῶτον, ἀλλ' ἢ ἐν τέλει ἐργώδης τυχεῖν. διὰ τῶν πάντων καὶ τὰ ἡμερᾶ, ἄγρια γίνονται τὸ πρῶτον μέλλον, ἢ ἡμερᾶ ὅς περὶ τὸν ἢ αἰῶν, παμφάγος, quam